

Dosarul nr. 2ra-475/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) L. Bagrin

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) S. Iorgov, O. Cojocaru, B. Bîrcă

Î N C H E I E R E

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Plămădeală Aurelia,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Plămădeală Aurelia
împotriva Colegiului de Construcții (Centrul de excelență în construcții), Ministerului
Educației, Culturii și Cercetării și Academiei de Administrare Publică cu privire la
acordarea spațiului locativ și a terenului aferent pentru construcția garajului, anularea
ordinelor, restabilirea în funcție, suspendarea contractului individual de muncă și
repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Plămădeală Aurelia și s-a menținut hotărârea din 19 iunie
2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 29 martie 2017, Plămădeală Aurelia a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Colegiului de Construcții (Centrul de excelență în construcții), Ministerului
Educației (actualmente Ministerului Educației, Culturii și Cercetării) și Academiei de
Administrare Publică cu privire la acordarea spațiului locativ și a terenului aferent
pentru construcția garajului, anularea ordinelor, restabilirea în funcție, suspendarea
contractului individual de muncă și repararea prejudiciului material și moral.

Reclamanta Plămădeală Aurelia, a menționat că la 07 februarie 1994 a fost
angajată prin transfer în cadrul Colegiului de Construcții din Chișinău.

A invocat că angajatorul urma să-i perfecteze viza de reședință cu acordarea
spațiului locativ.

Prin cererile de concretizare, reclamanta Plămădeală Aurelia a solicitat acordarea
spațiului locativ cu drept de proprietate în temeiul art. 17 alin. (4) din Legea cu privire
la privatizarea fondului de locuințe în blocul de locuit ce aparține Colegiului de
Construcții din Chișinău; acordarea terenului pentru construcția unui garaj cu titlu
gratuit; încasarea de la pârâți a sumei de 50 000 lei de la fiecare cu titlu de prejudiciu

moral; dispunerea accesului în spațiul locativ din căminul Academiei de Administrare Publică (odaia nr. 310 din str. Ialoveni 100, municipiul Chișinău); încasarea de la Academia de Administrare Publică suma de 99 400 lei cu titlu de prejudiciu material urmare a absenței forțate de la locul de muncă; anularea ordinului de încetare a contractului de muncă din 04 septembrie 2012; angajarea în funcția deținută începând cu 01 iunie 2018; suspendarea contractului individual de muncă din 27 februarie 2007 în scopul dezvoltării profesionale, cu achitarea salariului integral, începând cu data de 04 septembrie 2018; anularea ordinului din 14 iunie 2011.

Prin hotărârea din 19 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Plămădeală Aurelia.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că pretenția de acordare a spațiului locativ cu drept de prioritate Aureliei Plămădeală de către pârât, a fost soluționată anterior de instanța de judecată, iar soluția de respingere a pretenției în cauză se bucură de autoritatea lucrului judecat.

La fel, prima instanță a menționat că competența de acordare cetățenilor a terenurilor fără plată, aparține administrației publice locale, respectiv cerința a fost înaintată față de pârâtul necorespunzător.

De asemenea, prima instanță a concluzionat că prin prisma art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, pretențiile privind anularea ordinului de încetarea a contractului de muncă din 04 septembrie 2012 și anularea ordinului din 14 iunie 2011, au constituit obiect de examinare în instanțele de judecată, din care considerente urmează a fi respinse.

Astfel, prima instanță a concluzionat că întrucât s-a constatat netemeinicia pretențiilor privind anularea ordinului de încetarea a contractului de muncă din 04 septembrie 2012 și anularea ordinului din 14 iunie 2011, urmează a fi respinse și cerințele cu privire la repararea prejudiciului material ca urmare a absenței forțate de la lucru, ca fiind lipsită de suport legal.

Subsidiar, instanța de judecată a constatat netemeinicia pretenției privind angajarea în funcția deținută, începând cu data de 01 iunie 2018. Or, pârâtul nu poate fi obligat de a o angaja de Plămădeală Aurelia începând cu data de 01 iunie 2018, deoarece la caz lipsește un careva temei legal de a impune această obligație.

Cu referire la pretenția privind dispunerea accesului în spațiul locativ din căminul Academiei de Administrare Publică, prima instanță a reținut că reclamanta nu a făcut dovada lipsei accesului în spațiul locativ din căminul menționat, în eventualitatea în care există un temei legal de instalare a acesteia în spațiul în cauză, respectiv instanța a apreciat pretenția menționată ca fiind nemotivată.

În consecință, prima instanță a stabilit că la caz, nu a fost determinată încălcarea cărorva drepturi și interese ale reclamantei, iar în asemenea circumstanțe se determină și lipsa potențialelor suferințe fizice sau psihice cauzate de acțiunile/inacțiunile pârâtului.

Prin decizia din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Plămădeală Aurelia și s-a menținut hotărârea din 19 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 11 decembrie 2018, Plămădeală Aurelia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor

judecătorești și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurenta Plămădeală Aurelia, în motivarea recursului a menționat că cauza a fost examinată cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

La 11 martie 2019 Academia de Administrare Publică a depus referință la recursul declarat de Plămădeală Aurelia, prin care a solicitat să fie respins cu menținerea hotărârilor judecătorești.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 06 decembrie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 11 decembrie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe

sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Plămădeală Aurelia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Plămădeală Aurelia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari